

Dagmar Halasová

Paní Dagmar Halasová se narodila 9. listopadu 1938 v Brně do rodiny významného brněnského lékaře Jaroslava Pojera. Přesto nejkrásnější vzpomínky na dětství má z Petrovic nedaleko Luk nad Jihlavou, kde jako dítě trávila především prázdniny společně se sestrou Martou a bratranci.

Zde se jako malá setkala se svým budoucím manželem Františkem X. Halasem, synem slavného básníka Františka Halase. Ten sem díky své známosti s panem Pojerem často jezdil a o Petrovicích básnicky uvažoval, jak píše paní Halasová ve své knize *Až přijde ten Mág: „Snad ve vzpomínce*

na tuto touhu vepsal ve slavnosti porozumění mým rodičům do svazku Já se tam vrátím toto

věnování: Ance a Jarouškovi se slibem, že takto jednou oparádím Petrovice.”

V této době ale také zuřila druhá světová válka, na jejímž konci se Brno stalo cílem spojeneckých náletů. Jedna se shozených bomb dopadla také na brněnský dům Pojerových, kde pobývala část rodiny, přestože paní Dagmar se v tu dobu nacházela v Petrovicích s maminkou. Na tuto

událost si pamatuje hlavně díky vyprávění tatínka o zjevení černé paní, kterou viděl chvíli předtím, než bomba dopadla na jejich dům, kde bohužel zahynula jejich služebná Anežka, která zůstala v bytě, aby dodělala jídlo pro děti a přinesla jim ho do krytu. Paní Halasová vzpomíná, jak se modlila v Petrovicích u křížku. Následovalo chaotické a nebezpečné období příchodu Rudé armády a odsunu Němců, které rodiny prožívala v Brně i na Vysočině.

Od malička ji bavily cizí jazyky – především francouzština a španělština. Po ukončení základní školy se rozhodla jít na francouzské gymnázium, přestože francouzsky uměla už velmi dobře díky učitelce francouzštiny, která učila ji i její sestru Martu. Na vysoké škole přišly problémy v době komunismu, jelikož její rodina byla katolická a měla blízko k lidem, kteří s novým režimem nesouhlasili. Zkušební komise ale díky své předsedkyni nakonec dovolila, aby školu dostudovala. Její láska k básním a jazykům ji dovedla až k práci v Moravské galerii v Brně, kde pracovala jako kustodka a překladatelka.

V roce 1963 se provdala za Františka Xavera Halase, se kterým také později přeložili poprvé do češtiny Jeruzalémskou bibli. Napsala také knihu o významném básníku a malíři Bohuslavu Reynkovi, s jehož rodinou se přátelila a kterého často navštěvovala na jeho statku v Petrkově u Havlíčkova Brodu.

Po Sametové revoluci v roce 1990 se František X. Halas stal československým a pak českým velvyslancem u Svatého stolce ve Vatikánu. Manželé Halasovi tak strávili v Římě dalších devět let, na které paní Halasová vzpomíná jako na nejlepší roky svého života. Do tohoto města se

totiž zamilovala. Když byl její manžel zaneprázdněn, ona se vydávala do uliček Říma a podle svých slov ho sama objevovala. Vtipné historky si nese i z audiencí u obou papežů – Jana Pavla II. a Benedikta XVI., se kterými měla velmi přátelský a úzký vztah. Potkali také mnoho velvyslanců a dalších diplomatů – ovšem někteří nebrali naši v roce 1993 nově vzniklou zemi tak vážně jako ostatní. Právě osobnosti Jana Pavla II., který byl Polák, a

také Václava Havla pomohly naší pověsti a daly tak možnost prosadit se. Po návratu z Vatikánu se opět věnovala psaní a překládání knih. Ostatně ty jsou u Halasových doma všudypřítomné, stejně jako mnoho obrazů. Podle svého vyprávění jich přečetla v mládí mnoho, ale prý by jim lépe porozuměla až později; dnes se vrací k cizím jazykům a čte hlavně zahraniční díla.

Paní Dagmar Halasová dnes žije i s manželem ve svém domku v Brně, obklopena knihami a uměním. O svém pozoruhodném životě vypráví svým dvěma dcerám, vnoučatům i ostatním. Ráda se vrací na Vysočinu, zejména na rodinou chalupu do Jeclova.

